

MÉS ENLLÀ DE LES BOMBES

Les conseqüències d'un enfrontament militar

Les veritables víctimes d'una guerra són els que queden per celebrar l'armistici. Espanya n'és un bon exemple. L'actualitat política encara es mou en nom d'una guerra de fa gairebé noranta anys. Els avis o besavis que van lluitar i morir descansen de fa temps; la por, l'odi, la sang calenta la tenen els seus descendents, i no descansen.

Guerra d'Ucraïna, per exemple. L'exèrcit rus està tan interessat en esbombar edificis com de reptar a criatures ucraïneses. La finalitat és clara, acollir a aquests menors i introduir-los en cases russes on aprendran a "russificar-se". A sentir-se orgullosos de la mare Rússia, a desentendre's del seu país original.

Guerra d'Ucraïna, per exemple. Un grup cada vegada més nombrós de dones russes es casen amb soldats russos destinats a Ucraïna on cauen com mosques. L'estratègia consisteix en esperar tranquil·lament fins a rebre la comunicació oficial de la mort del "marit". L'endemà poden passar per l'oficina a cobrar la indemnització oficial, uns cinc milions de rubles. Se les coneix com les "vídues negres" i si tens estomac i molt poca vergonya és un negoci rodó.

Els nens raptats i "russificats" probablement no moriran en aquesta guerra, ni encara menys les vídues negres tranquil·lament instal·lades a la seva Rússia. Podríem preguntar-nos però si són o no són víctimes de la guerra encara que ells mateixos, especialment les vídues no se'n sentin. Els estralls dels conflictes són a vegades molt subtils. Quan la COVID es parlava dels malalts, dels metges i infermeres. Actualment els que més pateixen aquella pandèmia són els aleshores infants als que se'ls hi va negar tot l'aprenentatge del carrer, de la sortida en llibertat al parc de sota, els que van conviure amb pares seriosos, més pendents de la radio que de jugar amb el fill. D'aquí a no gaire, Ucraïna tindrà una part de la població traumatitzada perquè durant la seva infantesa van viure, veure i escoltar explosions, sirenes d'alarma, plors, mort i ferits pel carrer i, més que probable, una joventut que ha passat per uns carrers protegits per xarxes anti dron. Una tonteria que marca. Al temps.

